

Good morning everyone. This is today's Dharma Espresso on the Bodhisattva Path, part 6, about the Blue Lotus.

Page | 1

First, we should understand the symbol of the Blue Lotus. The Blue Lotus symbolizes the Bodhi mind. Blue is the color of the boundless and cloudless sky symbolizing boundlessness or infinity. When we talk about the blue color, we think about the Bodhi mind opening out boundlessly and infinitely.

The Blue Lotus has very interesting characteristics which you should ponder slowly to understand. First, observe the root of the lotus plant. There are many kinds of lotuses, some grow on the ground but the majority of lotuses that we often see live in muddy water or in muddy ponds. When you get a barrel and add water, mud, and a few lotus seeds, the seeds will begin to sprout, root, and grow. Lotus roots are very unusual. They can live in the mud whereas other kinds of plant will rot and decompose after a while. Iron in the mud will rust after some time. Wood, books, papers, and anything soaked in the mud will rot and disintegrate after a period of time, but not lotus roots.

Similarly, the Bodhi mind can live in the mud. With the Bodhi mind, you fear nothing. There was a documentary about a thirty-something guy who went to Afghanistan and lived a hard life like the local Afghans. He traveled around using a small camera to make films so people can understand the miserable situation of the Afghans (which is different from Syria). It was a lovely story. He feared nothing and he said: "If I don't live a miserable life like everyone else here, then how can I understand suffering?" He is young but has very good thoughts. The Bodhi mind is the same, it is fearless. So its first similarity to the lotus root is to know that it has no fear and finds ways to use the mud for nutrients to nourish its enlightenment.

Sometimes when you are driving on the highway, suddenly someone cuts in front of you. You might get mad and silently curse that person, frown, yell, or feel very upset. The rising anger is caused by your inability to control it. In fact, our ego always wants to control and demand everything to happen as it wishes. However, it is impossible for things to go according to our wishes in this world. Many times, you want to control people, want them to do what you like, set up rules and regulations for others to follow. Your children must be like this; your father or mother must be like that; even your teacher must be like what you expect, or else.

In the end, we only live in a shell that always wants to control, and we get upset, angry, sad, disappointed, all kinds of suffering when things don't happen the way we want. Therefore, we should think deeply with our heart. Actually, our heart always wants to control, to be the boss, to dominate, and we always stay in a shell full of expectations, wishes, prejudices, and blind spots, unable to be free and serene. We are stuck inside that shell and cannot get out.

With the Bodhi mind, we have no fear and we break down that shell. We will recognize our suffering, prejudices, and blind spots. We will use them as nutrients to reach our enlightenment. For example, my car needs 91 octane gas, but others use 87 octane gas. I'm prejudiced because a friend of mine who works for Chevron says that gas is like food for cars. If we use grade 87 instead of 91, the car will not perform well since it does not eat the right food. He explained the difference between 87 and 91 octane gasoline, saying that if we don't use the right grade, the car engine will not run well.

That premise is already fixed in my mind. That means when I gas up, I automatically use grade 91 because I'm afraid the car won't run well. Therefore, when someone gases up my car with grade 87, I get upset. I have hundreds of reasons to get upset. First the car will underperform, second..., third.... But what does the ego say behind all that? The ego has lost its control power. It can't control the driver, the car, and the fueling. Without the control, the ego feels lost, not knowing where it stands because it disappears and feels helpless in the flow of the universe. What is the flow of the universe? It is all the phenomena happening around us.

The ego always wants to control and dominate; unfortunately, the universe won't listen. Usually the universe challenges our assumptions, and it will help us destroy all attachments. Thus, the more the ego wants to control and dominate, the more the universe will have circumstances that go against our control. If you are the controlling type, you will see that your coworkers will gradually go against your will. If you want to control a conversation, you will see that it gradually goes against your expectation. If you want to control happiness, happiness will gradually slip out of your hands.

But if you let go of all things, thinking, "*Oh well, everything is caused by the desire of my ego to control*", then at that very moment, you are transforming your suffering. That means you are being like the roots of the Blue Lotus: absorbing all the good nutrients of the mud, and transforming all the suffering. When you look through your suffering, you are more able to distinguish between the stuckness of the ego inside you and the flowing of the water outside you, so you can gently embrace all things. Once you gently embrace them, it means the roots are absorbing all the nutrients of the mud.

Therefore, the mud is not bad. It is the necessary nutrient to nourish the enlightenment. Suffering is not necessarily bad. From suffering we develop the ability to see our blind spots. The ability to transform is to use all suffering as nutrients to nurture our Bodhi mind.

I wish you all a beautiful, happy, and awakening day.

Dharma Master Heng Chang

Translated by Hoang-Tam and Pam.

Question or comment, please send email to css.translators@gmail.com

Good morning các bác, các anh chị. Đây là Dharma Espresso cho ngày hôm nay, Thầy sẽ nói tiếp về *Thanh Liên Hoa*.

Page | 3

Trước hết, chúng ta nên hiểu Thanh Liên Hoa tượng trưng cho cái gì. Đúng nghĩa nhất, Thanh Liên Hoa tượng trưng cho tâm bồ đề. Thanh là màu xanh (blue), mà blue là hình tượng của bầu trời vô tận; xanh (thanh) là không có mây mù gì cả và nó tượng trưng cho sự vô biên (boundlessness) hay sự vô tận (infinity). Cho nên nói đến màu xanh, chúng ta liên tưởng tới tâm bồ đề, khi mở ra thì vô tận, vô lượng, vô biên, không còn biên giới (boundary) nào cả.

Liên Hoa có những đặc tính rất hay, các bác nên ngồi nghiền ngẫm từ từ để hiểu về những đặc tính này. Đầu tiên cả, hãy quan sát chùm rễ của cây hoa sen. Hoa sen có nhiều loại, có những loại mọc trên mặt đất nhưng đa số những loại hoa sen chúng ta thường thấy thì sống trong chậu bùn, hoặc trong nước. Khi các bác lấy một cái thùng, thêm nước, cho bùn và vài ba hột sen vô thì nó bắt đầu đâm rễ ra và từ từ mọc lên. Rễ hoa sen này lạ lắm. Trước hết, nó sống trong bùn được, nhưng nếu bây giờ bác lấy một loại cây nào khác rồi cắm vô trong bùn thử xem, một hồi là nó sẽ mục liền, mủn ra, và hư hết. Sắt để trong bùn một hồi rồi cũng rỉ sét. Gỗ, sách vở, hay bất kỳ thứ gì ngâm trong bùn sau một thời gian sẽ bị hư nát hay mục rữa hết nhưng rễ sen này sống được ở trong bùn.

Cũng vậy, tâm bồ đề có thể sống trong bùn lầy được. Nếu bác có tâm bồ đề thì bác sẽ không sợ một chuyện gì cả. Thầy có coi một bản phóng sự (documentary) về một anh chàng ba mươi mấy tuổi, anh qua bên Afghanistan sống cực khổ như người Afghanistan, đi rất nhiều nơi để làm phim. Anh quay phim bằng một chiếc máy nhỏ của anh để mọi người biết được tình trạng nghèo khổ của dân Afghanistan (khác hơn Syria). Đó là một câu chuyện rất dễ thương. Anh chẳng sợ gì cả vì anh đã nói một câu như thế này: *Nếu tôi không sống khổ như mọi người thì làm sao tôi hiểu được cái khổ?* Anh ta tuy trẻ và nhưng có ý nghĩ rất hay. Tâm bồ đề cũng vậy, không thể nào có sợ hãi được, cho nên điều đầu tiên giống như rễ cây hoa sen, biết mình không sợ hãi và bắt đầu tìm cách để lấy bùn lầy làm chất liệu nuôi dưỡng sự giác ngộ của mình.

Nhiều khi đang lái xe trên đường, đột nhiên thấy một người lái xe khác nhào vô. Tức giận quá, nhiều khi bác chửi thảm trong bụng, bác nhăn mặt, bác la làng lên, và lắm lúc bác thấy khó chịu vô cùng. Sự tức giận dâng lên là do mình không thể kiểm soát được. Thật ra, cái bản ngã của mình lúc nào cũng muốn control, và muốn mọi chuyện xảy ra như ý của nó. Nhưng trong vũ trụ này, không thể nào mà mọi sự đều phù hợp theo ý của mình hoàn toàn. Nhiều khi bác muốn control người này người kia, muốn người này phải làm đúng như ý của bác, bác định đặt những quy tắc, những khuôn khổ cho người này phải như vậy, người kia phải như thế nọ. Con mình phải như thế này, cha mình phải như thế nọ, mẹ mình phải như thế kia, thậm chí ông thầy cũng phải như gì đó mới được, ông thầy mà sai thì cũng không được.

Rốt cuộc, mình chỉ sống trong cái vỏ mà lúc nào cũng muốn control cả và khi mọi chuyện không xảy ra đúng theo ý thì tức giận, khó chịu, đau, buồn, thất vọng... đủ thứ chuyện phiền não cả. Cho nên, hãy suy nghĩ cho xuyên suốt vào cái tâm của mình. Té ra cái tâm của mình lúc nào cũng muốn control cả, muốn làm chủ, muốn khống chế và lúc nào mình cũng ở trong cái vỏ đầy những mong cầu, những mong ước (expectations), đầy những thành kiến, những điểm mù và không thể tự tại, tự do được, chỉ biết là mình bị cột trong cái vỏ đó, không thể nào thoát ra ngoài được.

Với bồ đề tâm, mình không sợ, mình phá cái vỏ đi. Mình sẽ nhận chân những phiền não, những thành kiến, những điểm mù của mình, và lấy những thứ ấy để làm chất liệu cho mình

giác ngộ. Chẳng hạn như xe của Thầy cần xăng 91 nhưng có người họ đổ vô xăng 87. Thầy đã có thành kiến vì một người bạn của Thầy làm việc cho Chevron nói xăng cũng như đồ ăn của xe vậy, nếu mà dùng 87 thay vì 91, xe không ăn đúng thức ăn mà nó cần thì nó mau hư. Anh ấy giải thích sự khác biệt giữa phân tử của 87 và phân tử 91 như thế nào, cho nên, nếu mà không dùng đúng thì đương nhiên là máy xe sẽ chạy không tốt.

Page | 4

Đó gọi là cái tiền đề trong đầu Thầy đã có như vậy rồi thì bây giờ mình mong rằng, trong đầu mình, tất cả mọi chuyện đều xuyên suốt cả, tức là, khi đổ xăng thì phải là xăng 91, không thể nghĩ gì khác vì mình sợ xe nó hư. Vì vậy, khi người ta đổ xăng 87 vô trong xe Thầy thì Thầy tức giận lên. Thầy tức vì thấy rằng, thứ nhứt là cái xe nó sẽ hư, thứ nhì..., thứ ba..., thứ tư... Thầy có cả trăm lý do nhưng đằng sau tất cả là bản ngã nói cái gì? Là cái bản ngã đã mất control, không thể kiểm soát người ta được, không thể kiểm soát cái xe được, không thể kiểm soát chuyện đổ xăng vô trong xe được. Mất sự kiểm soát, bản ngã tự nhiên bị hụt hẫng, không thấy được nó đứng ở đâu nữa, bởi vì nó biến mất và bất lực trước dòng trôi của vũ trụ. Dòng trôi của vũ trụ là gì? - Là tất cả những hiện tượng xảy ra xung quanh mình.

Bản ngã hay muốn control lắm, muốn khống chế, muốn giữ lại, muốn làm sao tất cả mọi chuyện phải đi theo sự suy luận của nó thôi, nhưng rất tiếc, vũ trụ không nghe lời nó. Thường thường, vũ trụ sẽ thử thách khả năng mình có thể phá vỡ sự yên trí (assumptions) của mình nhưng nó giúp cho mình phá vỡ đi sự chấp trước, cho nên càng có sự control, bản ngã của mình càng muốn khống chế bao nhiêu thì vũ trụ sẽ càng xảy ra những chuyện đi ngược lại với sự khống chế của mình bấy nhiêu. Nếu các bác là những người có đầy tư thái lúc nào cũng muốn control người khác thì bác sẽ thấy những người làm việc với mình họ sẽ dần dần không làm đúng theo ý của mình nữa, hoặc muốn control câu chuyện thì bác sẽ thấy từ từ câu chuyện sẽ không xảy ra như ý của mình nữa. Muốn control hạnh phúc thì thế nào hạnh phúc dần dần vụt ra khỏi tay của mình.

Nhưng, nếu buông tất cả những thứ đó, mình thấy rằng ‘Ô, tất cả những cái này chẳng qua là do bản ngã của mình muốn control thôi,’ thì ngay lúc ấy, bác đang hóa giải những phiền não của bác đấy. Sự giải trừ phiền não nói theo ngôn ngữ ở trên tức ví như bác đang là cái rễ của Liên Hoa, hấp thu hết các chất bổ của bùn, lấy tất cả phiền não đó, chuyển hoá và nhìn xuyên nó, mình sẽ thấy được đây là cái tạt của bản ngã và kia là dòng sông đang chảy, rồi mình sẽ nhẹ nhàng chấp nhận tất cả. Mình nhẹ nhàng chấp nhận tức là cái rễ đang thu hết tất cả những chất bổ của bùn lầy.

Cho nên bùn không phải là chuyện xấu mà là chất liệu cần thiết để nuôi dưỡng sự giác ngộ. Phiền não không hẳn là xấu, mà là khả năng nhận ra được phiền não, khả năng thấy được điểm mù. Đó là khả năng chuyển hóa, lấy tất cả phiền não làm chất liệu để nuôi dưỡng tâm bồ đề.

Thầy chúc các bác một ngày yên đẹp, vui và tĩnh.

Thầy Hằng Trường thuyết giảng

Transcribed by Thúy Vân and edited by Tỳ Tân.

Question or comment, please send email to css.translators@gmail.com